

Sygn. akt IV 1Ka 523/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: prot. Anna Kapłon

przy udziale oskarżyciela publicznego KMP Kraków starszego aspiranta Rafała Podsiadło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2015 roku sprawy

Ł. S.

obwinionego o wykroczenie z art.119 § 1 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie (...) z dnia 22 października 2014 roku, sygn. akt II W 3572/14/S,

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla punkt II, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy, zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt **IV 1 Ka 523/14**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 marca 2015 roku

Ł. S. został obwiniony o to, że:

w dniu 31 sierpnia 2013 r. o godz. 23.04 w K. na al. (...)na stacji benzynowej (...)kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa PB95 o łącznej wartości 100,77 zł na szkodę (...) Oddział w Polsce,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie,(...) wyrokiem z dnia 22 października 2014 roku, sygn. akt II W 3572/14/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinionego Ł. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za czyn ten na mocy powołanego przepisu wymierza obwinionemu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na mocy art. 119 § 4 kw orzeka wobec obwinionego środek karny obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz właściciela (...) Oddział w Polsce kwoty 100,77 (sto 77/100) złotych;

III. na zasadzie art. 119 kpsw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania należnych Skarbowi Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca obwinionego w całości i zarzucił mu:

na podstawie art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw rażąco niewspółmierność kary orzeczonej przez Sąd I instancji, w postaci kary aresztu w wymiarze 30 dni.

W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie przez Sąd II instancji w stosunku do obwinionego kary ograniczenia wolności, względnie kary grzywny oraz zwolnienie obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Odwoławczy rozważył co następuje:

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jest bezzasadny, choć wniesienie apelacji doprowadziło do zmiany wyroku na korzyść obwinionego.

Sąd Odwoławczy uzupełnił przewód sądowy poprzez dopuszczenie dowodu z pisma Stacji Paliw (...) na okoliczność wyrównania szkody przez obwinionego, a także dowodu z kserokopii dwóch zaświadczeń lekarskich z dnia 25 lutego 2010 r. oraz 14 kwietnia 2011 r. wystawionych przez specjalistę urologa, na okoliczność stanu zdrowia obwinionego. Dokumenty te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, jako przekonujące, wydane przez uprawnione podmioty, żadna ze stron nie kwestionowała ich rzetelności.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe i cały zebrany materiał dowodowy poddał analizie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jest oceną swobodną, dokonaną w oparciu o dyrektywę oceny dowodów, przewidzianą w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Opierając się na takiej ocenie dowodów Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie dopuszczając się błędów w tych ustaleniach.

Zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazaniom wiedzy.

Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne

Apelując zarzuca, że Sąd błędnie wskazał w uzasadnieniu, że obwiniony został uznany za winnego przestępstwa w sprawie (...). Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił fakt skazania w tej sprawie, choć nie wskazał, że wyrok ten nie był prawomocny w momencie wydawania zaskarżonego wyroku (uprawomocnił się dopiero w czasie trwania postępowania odwoławczego). Apelujący wskazuje, że w związku z tym skazaniem Sąd orzekł karę aresztu w maksymalnym wymiarze. Apelujący pomija, że Sąd I Instancji ustalił szereg prawomocnych skazań obwinionego za wykroczenia i przestępstwa innymi licznymi wyrokami, w związku z czym wyeliminowanie skazania w sprawie (...), jako okoliczności obciążającej, w żadnej mierze nie daje podstawy do uznania, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest trafny.

Kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni art. 35 k.w.

Zgodnie z art. 35 k.w. jeżeli ustawa daje możliwość wyboru między aresztem a inną karą, areszt można orzec tylko wtedy, gdy czyn popełniono umyślnie, a zarazem za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie.

Sąd Rejonowy uznał, że termin „okoliczności sprawy” należy odróżnić od terminu „okoliczności popełnienia czynu”, gdyż oceniając okoliczności sprawy Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności, jakie ujawniły się w toku przeprowadzonego przeciw obwinionemu postępowania. Argumentacji tej należy w pełni przyznać rację.

Umysłny charakter popełnionego czynu nie budzi wątpliwości.

Obwiniony był wielokrotnie prawomocnie karany za przestępstwa i wykroczenia, w tym za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., polegające na kradzieży paliwa ze stacji benzynowej. Wyeliminowanie skazania w sprawie (...) (o czym była mowa powyżej), jako okoliczności obciążającej, w żadnej mierze nie daje podstawy do uznania, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest trafny.

Obwiniony jest osobą bardzo zdemoralizowaną, co Sąd Rejonowy przekonująco wykazał. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 26 k.w.

Zaświadczenia lekarskie dopuszczone jako dowód przez Sąd Odwoławczy (datowane na 2010 i 2011r.), nie dają podstaw do zmiany oceny, że stan zdrowia obwinionego absolutnie nie jest przeszkodą do odbycia kary aresztu.

Zasadna jest natomiast argumentacja obrońcy obwinionego w części wskazującej, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że kwota w wysokości 100,77 zł jest niewiele wyższa niż „maksymalna” szkoda z art. 119 § 1 k.w., gdyż ówczesnie ledwo przekraczała 400 zł. W istocie kwota szkody - 100,77 zł, prawidłowo ustalona przez Sąd meriti, wynosi ok. ¼ maksymalnej szkody, określonej w powołanym przepisie. Ten błąd ma charakter oczywistej omyłki rachunkowej i nie ma znaczenia w kwestii wymiaru kary.

Sąd Rejonowy kierował się dyrektywami i zasadami wymiaru kary wyrażonymi w art. 33 § 1 i 2 k.w. Zgodnie z art. 33 § 1 k.w. organ orzekający wymierza karę według swojego uznania w granicach przewidzianych w ustawie za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Natomiast art. 33 § 2 k.w. stanowi, że wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

W przedmiotowej sprawie jedyną okolicznością łagodzącą jest przyznanie się obwinionego do winy. Fakt ten nie stanowi jednak przeszkody w wymierzeniu obwinionemu kary najsurowszej. Zdaniem Sądu Odwoławczego jedynie kara aresztu w jej maksymalnym wymiarze jest zdatna do osiągnięcia w odniesieniu do obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych, uwzględnia także cele, jakie kara ma osiągnąć w zakresie społecznego oddziaływania.

Wyrok nakazowy stracił moc i bez znaczenia jest rodzaj i wymiar kary tam orzeczonej oraz okoliczności, że to obwiniony wniósł sprzeciw.

Sąd Odwoławczym w oparciu o przeprowadzony dowód z pisma Stacji Paliw (...) ustalił, że w dniu 3 marca 2015r. (czyli po wydaniu wyroku przez Sąd I Instancji) obwiniony w całości wyrównał szkodę poprzez zapłatę kwoty 100,77 zł, do kasy tej stacji. Uzasadnia to zmianę zaskarżonego wyroku, sięgając do uregulowania z art. 440 k.p.k, poprzez uchylenie punktu II, gdyż zgodnie z art. 119 § 4 k.w. w razie popełnienia wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w., można orzec obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego lub przywłaszczonego mienia, jeżeli szkoda nie została naprawiona.

W pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy nie dopatrył się okoliczności określonych 440 k.p.k., ani żadnych okoliczności wymienionych w art. 104 § 1 k.s.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w, zasądzając od obwinionego kwotę 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na tę kwotę składa się:

- 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.01.118.1269),

- oraz 30 zł tytułem opłaty (art. 8 w zw. z art. 21pkt 2a ustawy o opłatach w sprawach karnych).

SSO Jadwiga Żmudzka